

ВСТУПНЕ СЛОВО

15-та річниця аварії на Чорнобильській АЕС — скорботна, гірка дата національної історії. Так вже судилося, що «Зірка Полин» піднялася саме на небосхилі України. Людство ще не знавало такої масштабної техногенної катастрофи. Загальновідомі її страшні наслідки для життєдіяльності народу, навколишнього середовища, економіки нашої країни. Нам ще довго нести хрест цього екологічного лиха.

15 грудня 2000 року, за розпорядженням Президента України, Чорнобильську атомну виведено з експлуатації. Постчорнобильська ера по особливому поставила питання про роль держави у підтримці безпеки науково-технічного прогресу. Не варто і говорити, наскільки важливо добитися, щоб розвиток продуктивних сил не загрожував, водночас, самому існуванню суспільства.

Згадуючи Чорнобильські події, хочу, перш за все, висловити глибоку подяку і пошану приборкувачам ядерного джина. Гідне місце серед них займають і співробітники органів безпеки. Оперативні працівники, перебуваючи безпосередньо біля станції та у чорнобильській зоні, високопрофесійно виконували військовий та громадянський обов'язок.

Оперативні групи органів держбезпеки, до яких увійшли представники і України, і інших республік колишнього Союзу РСР, зробили кваліфікований внесок у встановлення причин аварії, оперативне забезпечення ліквідації її наслідків, об'єктивне інформування вищих органів влади та управління. До 1500 співробітників органів безпеки України пройшли через горнило ЧАЕС лише за перші п'ять років після аварії.

Забезпечення екологічної безпеки та рівноваги на території України, подолання наслідків чорнобильської аварії — катастрофи планетарного масштабу, йдеться у статті 16 Конституції України, є обов'язком держави. Поняття екологічної безпеки міцно увійшло до Концепції національної безпеки України.

Закон «Про Службу безпеки України» серед основних обов'язків правоохоронного органу спеціального призначення визначає сприяння ліквідації наслідків значних аварій та катастроф. Закриття ЧАЕС зовсім не говорить про те, що органи безпеки України можуть вважати виконаним своє завдання

з оперативного забезпечення як цього об'єкту, так і інших об'єктів ядерної енергетики.

Матеріали Державного архіву СБ України, котрі пропонуються читацькій аудиторії у цьому спецвипуску, зайвого разу підкреслюють неабияку роль спецслужб у попередженні техногенних катастроф. Вони свідчать і про той досвід, який надбано співробітниками органів безпеки України щодо діяльності за умов техногенної катастрофи такого рівня.

Голова Служби безпеки
України

Володимир Радченко